

Verontrust haalt Esther haar mobiel uit haar tas. Nog steeds geen vinkjes bij haar appjes. Waar blijft hij? Ze stopt de mobiel weg en bekijkt de auto's die af en aan rijden om reizigers op te halen. Geen spoor van Milo.

De hitte dringt door haar kleding heen en zweetdruppels rollen over haar rug naar beneden. Ze hoopt dat Milo opschiet want ze verlangt naar een koude douche in zijn appartement. Binnenkort hun appartement. Bij die gedachte krijgt ze het nog warmer.

Om haar heen is het rustig geworden, er staan alleen nog een paar taxichauffeurs. Geen van hen dringt haar een rit op, al voelt ze hun nieuwsgierige blikken wel. Ongemakkelijk loopt ze weg, de rolkoffer achter zich aan trekkend. Bij de kiosk blijft ze staan, hier heeft ze goed zicht op de weg. Ze belt Milo. Hij neemt niet op.

Na een uur weet ze zeker dat Milo haar vergeten is. Ze besluit een taxi te nemen en gaat naar de taxistandplaats. Een chauffeur loopt haar tegemoet om haar koffer over te nemen. Zonder woorden toont ze hem het adres dat ze in haar mobiel heeft opgeslagen. Achterin de taxi leunt ze diep in de bank. Ze verlaten het vliegveld van Ohrid terwijl de wind verkoelend door de open ramen waait en het landschap aan haar voorbijglijdt.

Ze houdt van Macedonië. Haar eerdere bezoek aan dit land was voldoende om te weten dat ze hier zou kunnen aarden. Het ruige binnenland en de dorpjes langs het Meer van Ohrid hebben haar hart gestolen. Het land ademt oudheid en geeft haar het gevoel dicht bij de oorsprong van het leven te zijn. De stad Ohrid biedt genoeg vertier: strand, restaurants en cultuur. De stevige klim naar de dertiende-eeuwse orthodoxe kerk op de rots bij de stad staat haar nog helder voor de geest. Ze was buiten adem geweest maar het uitzicht was magnifiek.

Als de taxi Ohrid binnenrijdt gaat Esther rechtop zitten. Vanuit het centrum leidt de weg omhoog, precies zoals Milo had aangegeven. Dan herkent ze het appartement van de foto die hij haar had geappt. 'It's here,' waarschuwt ze de chauffeur.

Abrupt trapt hij op de rem. De man lacht verontschuldigend en toont daarmee zijn slechte gebit. Hij laat haar uitstappen om bij het appartement aan te bellen. Ze drukt de bel diep in. Achter de voordeur blijft het stil. Ze belt nog een keer aan en zet een stap naar achteren. Haar ogen gaan langs de kleurig begroeide gevel omhoog. De luiken van Milo's appartement zijn gesloten. Een rilling loopt over Esthers rug.

Er klinkt gestommel in de hal. Blij gaat ze vlak voor de deur staan. Nog even en Milo sluit haar in de armen. 'Surprise,' roept ze als de deur opengaat.

Een oude vrouw verschijnt. Ze is volledig in het zwart gekleed. Haar voeten gaan schuil onder een lange rok, haar grijze haren zijn in een knot samengebonden. Ze negeert Esther en roept iets naar de taxichauffeur. Zonder antwoord af te wachten sluit ze de deur weer.

Stomverbaasd gaat Esther terug naar de taxi. De chauffeur haalt zijn schouders op en wijst naar het meer. 'He is in Trpejca,' zegt hij.

Milo is dus in het idyllische vissersdorp waar ze zelf drie maanden geleden een middag aan het strand doorbracht. Maar waarom is hij daar? Hij zou vrij nemen van het restaurantje waar hij wat bijverdient omdat hij niet kan leven van het schrijverschap. Ze stapt weer in en als de auto wegrijdt stuurt ze Milo een bericht. *Ben onderweg naar Trpejca.*

Ze staart naar het scherm; geen reactie. Met een zucht richt ze haar blik naar buiten waar de zon op het water schittert. Onrust spreidt zich als een inktvlek door haar lichaam. Ze bijt op haar lip en houdt zichzelf voor dat er niets aan de hand is. Milo had haar al gewaarschuwd dat hij erg verstrooid is als hij aan een verhaal werkt.

De taxichauffeur trommelt met zijn vingers op het stuur en rijdt harder dan toegestaan. Als de auto na twintig minuten langs de kustweg stopt, herkent Esther het vissersdorp. Ze vraagt de chauffeur of hij naar het dorpsplein wil rijden. Met een verontschuldigend gebaar wijst hij op zijn horloge. Dan maar niet, denkt Esther en drukt hem evengoed een dikke fooi in handen. Ze stapt uit, pakt zelf haar koffer uit de achterbak en begint aan de wandeling.

Op het plein blijft ze aarzelend staan maar zet dan toch de afdaling over de steile trap in. Waar anders dan in het restaurant aan het strand kan Milo zijn? Over de daken van de huizen heen glinstert het meer haar tegemoet. De zon brandt op haar hoofd als ze haar koffer de trap af zeult. De trap wordt steeds smaller en voert haar door stegen waar de schaduw heerst. Bijna overal staat de voordeur open of zitten mensen op het stoepje voor hun huis.

Na de laatste trede zet ze haar voeten op het grindstrand en kijkt verlangend naar het water. Nog even geduld, eerst Milo vinden. Ze tilt haar koffer op. Het water kabbelt tot aan haar sandalen. Straks zullen de restaurantjes niet meer via het strand te bereiken zijn.

Voor het eerste terras blijft ze staan. Hier is ze eerder geweest. Het restaurant ziet er rommelig uit wat niets zegt over het eten dat hier fantastisch is. En goedkoop; ze blijft een echte Hollander.

Haar ogen vallen op een vrouw die achter de buitenbar staat. Schielijk kijkt de vrouw de andere kant op. Esther stapt het terras op. 'Hello,' roept ze. De vrouw verdwijnt naar de keuken. Ester trekt haar wenkbrauwen op. Een ober bij een tafel achterin de hoek keert zijn rug naar haar toe. Vertwijfeld blijft ze staan; ze hoopte dat Milo hier zou zijn. Ze draait zich om en vangt een glimp op van een gang achter een openstaande deur. Er hangt iets aan de muur wat haar

triggert. Over haar schouder kijkt ze naar de ober, die nu druk op zijn mobiel tikt. Snel trekt ze haar koffer mee en tuurt de gang in. Het is er donker maar het buitenlicht valt op een zwart-wit foto.

Haar adem stukt. Milo! Ze tuurt naar de uitvergrote foto met de grove pixels. Milo's arm ligt om de schouders van een blond meisje. Het moet zijn zusje zijn; hij had verteld dat hij de donkere haren van zijn vader had en zijn zusje het blonde haar van hun Nederlandse moeder. Of is het iemand anders? Een steek van jaloezie gaat door haar heen.

Ze loopt de donkere gang in tot aan de trap. 'Milo!'

Vastberaden gaat ze naar boven, haar koffer beneden achterlatend. De trapleuning houdt ze stevig vast als haar voeten van tree naar tree gaan. Boven staat ze meteen voor een deur, een overloop is er niet. Ze klopt en wacht. Nog een keer klopt ze, dan drukt ze de deurkruk naar beneden. De deur geeft mee. Haar hart klopt onstuimig en voorzichtig duwt ze de deur verder open. Ze gluurt naar binnen.

Ook hier is het donker. Onzeker gaat ze de kamer in, haar handen tastend langs de wand, zoekend naar een lichtschakelaar. Ze struikelt en dreigt haar evenwicht te verliezen. Haar handen grijpen om haar heen. De leuning van een stoel biedt houvast. *Wat ligt daar?*

Als haar hart tot bedaren komt, zakt ze door haar knieën om te voelen wat er ligt. Geschrokken trekt ze haar handen terug. *Doorgaan.* Haar vingers tasten opnieuw. Afgrijzen bekruipt haar en ze springt op. Licht, ze moet licht hebben. *Rustig blijven!*

Weer betast ze de muren en dan is het bingo. Ze haalt diep adem en drukt de lichtknop in.

De kamer baadt in het licht. Esther slaat haar handen voor haar mond, een schreeuw onderdrukkend. Milo ligt bewegingsloos op de grond. Zijn gezicht is bleek en er kleeft bloed aan zijn haar. Ze staat vastgenageld, haar ogen ontzet op Milo gericht. *Doe iets! Elke seconde telt.*

Ze dwingt zichzelf bij hem neer te knielen. Ze durft hem nauwelijks te bekijken. Bevreesd buigt ze voorover. Hij is dood. Haar lippen trillen en tegen beter weten in pakt ze zijn hand en legt haar vingers op de plek van de polsslagader. Ze voelt niets en verlegt haar vingers, ze drukt ze stevig aan. Een polsslag! Opluchting stroomt door haar heen.

'Milo!' Ze brengt haar gezicht dicht bij het zijne. 'Hoor je me? Ik ga hulp halen. Ik kom zo weer terug.' Ze springt op en haast zich naar de deur.

Achter haar klinkt een gedempt geluid. En dan – alsof het niet tegen te houden is – klinkt er een bulderende lach. Verbijsterd draait ze zich om. Milo komt overeind en spreidt zijn armen. 'Essie, je bent er!' Zijn gezicht straalt.

Ze is te overdonderd om te reageren. Hij neemt haar in zijn armen en kust haar innig op haar mond. Als het tot haar doordringt hoe bizar deze ontvangst is, duwt ze hem weg.

‘Dat was geen leuk grapje, Milo. Waarom kwam je me niet ophalen?’

Hij trekt haar weer naar zich toe en draait haar om. Met zijn buik tegen haar rug en zijn armen om haar heen wiegt hij haar heen en weer. ‘Vertel me,’ fluistert hij in haar oor. ‘Was je bang?’

Ze verstart bij de herinnering maar laat zich toch meenemen in het ritme van zijn beweging. ‘Doodsbang. Het was echt afgrijselijk om je daar te zien liggen.’

‘En verder?’ dringt hij aan.

‘Paniek natuurlijk. Ik dacht dat je dood was en wist niet wat ik moest doen.’ Ze geeft hem een por en zegt verontwaardigd: ‘Waarom kwam je niet naar het vliegveld? En waarom reageerde je niet op mijn berichten?’

‘Ik was aan het schrijven,’ verklaart hij. ‘Dat is mijn allergrootste passie; wen er maar aan.’

Haar teleurstelling negerend zegt ze: ‘Ik dacht dat we vandaag in Ohrid zouden zijn.’ Snel voegt ze eraan toe: ‘Maar Trpejca vind ik ook fantastisch.’ Ze legt een lach in haar stem. ‘Is dit hier ook van jou?’

Hij drukt haar steviger tegen zich aan. ‘Trpejca is perfect voor ons uitstapje naar de bergen.’ Hij duwt zijn neus in haar haar. ‘Ik heb je dus alleen maar de stuipen op het lijf gejaagd? Dat klinkt niet bang genoeg,’ zegt hij zacht.

Ze lacht om zijn geplaag. ‘Zal ik jou eens bang maken,’ begint ze speels. Bij het aanspannen van zijn armspieren slikt ze de rest van haar woorden in. Ze probeert zich los te wurmen. ‘Dit is niet leuk, Milo. Laat me los.’

‘Eerst moet je echte angst voelen,’ fluistert hij en met een vlugge beweging legt hij zijn handen rond haar keel.

Esthers handen vliegen omhoog en proberen de zijne weg te trekken. *Hij is Gek!*

Ze probeert zich om te draaien in zijn armen. Maar hij is te sterk voor haar.

‘Ik bespeur nog geen doodsangst,’ gromt hij en hij drukt zijn duimen aan.

Esther krijgt het benauwd en voelt haar ogen uitpuilen. Ze stikt! Met het laatste beetje kracht plukt ze aan zijn handen en schopt haar voet naar achter. De omgeving danst voor haar ogen en wordt steeds vager. *Dit is het einde!*

Plotseling laat hij haar los. Ze hapt naar adem. Een schrijnende pijn in haar keel belemmert haar spraak. Vragen tolleren door haar hoofd. Onthutst kijkt ze naar Milo die nu aan het bureau zit.

‘Paniek. Doodsangst. Luchtpijp. Raspande adem. Verslapping,’ mompelt hij al schrijvend.

Zijn gekte jaagt Esther nog meer schrik aan dan zijn handen rond haar keel. Ze moet hier weg! Ze draait zich om en rent naar de deur. Milo vloekt. Een stoel valt om en een ijzeren greep rond haar arm belet haar te vluchten. Zijn andere hand legt hij tegen haar mond.

Esther vecht tegen haar tranen. Ze bijt en ze schopt waar ze hem maar kan raken. Hij haalt zijn hand weg. Ze opent haar mond om te gillen; zijn gebalde vuist is sneller. De klap komt hard aan: zwarte vlekken verschijnen voor haar ogen en dan wordt het donker.

Haar wimpers trillen. Haar keel is droog en ze voelt zich gebroken. De herinnering komt met een schok en haar hart begint onstuimig te kloppen. Haar ogen schieten open. Ze ligt vastgebonden op een houten bank, haar mond is afgeplakt. Milo zit recht tegenover haar.

De stank van verrotting dringt haar neusgaten binnen. Ze kokhalst. Haar ogen gaan gejaagd door de ruimte. De stenen wanden en de schaars ingerichte ruimte vertellen haar dat Milo haar naar een andere plek heeft gebracht. Door een klein raam ziet ze bergen en de opkomende zon. Dit moet de hut zijn van Milo's Macedonische vader die bij leven schaapsherder was.

Ze probeert te gaan zitten, maar haar poging staakt als zijn voet naar voren schiet en haar scheenbeen raakt. Een kreun verbijtend krimpt ze in elkaar.

'Luister, liefje.' Zijn stem klinkt warm. 'Je hebt me al enorm geholpen, maar het is nog niet genoeg.' Hij springt op en buigt over haar heen. Doodsangst trekt door Esther.

Zijn handen gaan naar haar gezicht. Tranen van onmacht dringen naar haar ogen. Hij gaat haar wurgen. Smekend kijkt ze hem aan als zijn vingers haar keel naderen.

'Ik wil mijn mooie Essie horen schreeuwen,' fluistert hij.

Zijn vingers peuteren aan de tape voor haar mond. Hoop vult haar hart. Er moet iemand zijn die haar hoort. Ze ademt diep in. Met een ruk trekt Milo de tape van haar mond. Alleen de pijn is al voldoende om de lucht uit haar longen te schreeuwen. Telkens weer ademt ze vol walging diep in en schreeuwt zo hard ze kan. Maar buiten blijft het stil. Het kwartje valt: niemand zal haar horen.

Haar mond klapt dicht, haar ogen gaan naar Milo die aantekeningen maakt in een schrift. Ze was verblind door verliefdheid toen ze hem drie maanden geleden op de laatste avond van haar vakantie in Macedonië ontmoette. Haar vriendin Stefanie was de hert op met de knul die ze vijf dagen daarvoor in een nachtclub had leren kennen. Esther had zich hun laatste avond in Ohrid anders voorgesteld. Starend naar de donkere golven had ze haar maaltijd in stilte verorberd op een terras aan het meer. Een warme stem had haar gedachten onderbroken met de vraag of hij bij haar mocht zitten. Vanaf dat moment was ze in de ban van de man die zo onderhoudend kon

vertellen en waarmee ze daarna dagelijks via FaceTime kletste. Iedereen verklaarde haar voor gek toen ze haar baan opzegde om bij hem in Macedonië te gaan wonen. Had ze maar geluisterd.

Ze schrikt als Milo opkijkt. ‘Dit wordt een dijk van een thriller. Een bestseller!’ zegt hij trots. ‘Dankzij de levensechte fragmenten.’

Esther is verbijsterd maar voelt ook een sprankje hoop. Hij zal haar laten gaan; ze heeft al genoeg doorstaan voor zijn boek. Ze houdt hem haar vastgebonden handen voor.

‘Ik ben blij voor je. Maar dan kun je me nu wel losmaken.’

Een frons verschijnt boven zijn wenkbrauwen.

‘Toch?’ smeekt ze.

‘Dat doen we buiten,’ zegt hij resoluut. ‘Maar je voeten mogen nu wel los.’

Behendig bevrijdt hij haar van het touw en helpt haar op te staan. Hij duwt haar zacht naar de uitgang en opent de deur. Het daglicht verblindt haar. Ze knijpt haar ogen dicht en als ze die weer opent ziet ze het ruige berggebied waar hij haar in het holst van de nacht naartoe heeft gebracht.

Ze zuigt de frisse buitenlucht op en kijkt smachtend naar het bergmeer waaraan de hut ligt. Ze snakt ernaar om het koele water door haar keel te laten stromen. Ze draait zich om naar Milo. Het zonlicht valt op een rooster in de stenen vloer. De doordringende stank bereikt haar neus weer. De geur van ontbinding. Ze slaakt een kreet. Er ligt een lichaam!

Ze bedenkt zich geen moment en vlucht. Milo schreeuwt; ze kijkt om. Haar pas vertraagt als hij met een bebloede hakbijl achter haar aan komt. *Rennen!*

Instinctief stormt ze op het water af en waadt naar het midden van het meer. Ze wankelt en dreigt kopje onder te gaan; watertrappelend vindt ze verderop weer vaste grond onder haar voeten. Ze draait zich om.

Milo nadert de waterkant, de bijl dreigend heen en weer zwaaiend. ‘Stomme trut. Je verpest het verhaal. Het had anders moeten lopen.’

‘Kom me dan hier maar vermoorden,’ roept Esther. Adrenaline stroomt door haar aderen als hij door het water waadt. Het is hij of zij. ‘Sla me maar de hersenen in,’ daagt ze hem uit als hij vlak bij haar is. ‘Spannend fragment voor je boek.’ Haar spottende lach klinkt door het dal.

Met een van woede doortrokken gezicht heft hij de bijl boven zijn hoofd.

Esther lacht hem weer uit. ‘Dichterbij, sufferd.’

Milo zet een stap naar voren. Het diepere deel in. De razernij in zijn ogen verandert in ontzetting als de bodem onder zijn voeten verdwijnt. De bijl valt uit zijn handen, maar ook zonder het gewicht daarvan gaat hij kopje onder. Happend naar adem komt hij spartelend boven. Esther vangt zijn smekende blik.

‘Je doodsstrijd is onbeschrijfelijk,’ roept ze triomfantelijk.

Weer gaat hij onder. De bewegingen in het water volgend, bedenkt Esther wat een geluk het is dat hij haar had toevertrouwd dat hij door een jeugdtrauma niet kan zwemmen. Even steekt zijn hand boven het wateroppervlak uit en dan verdwijnt hij opnieuw. Esther staart naar de kringen van het water dat zich nu boven zijn lichaam heeft gesloten.

Als Milo eindelijk roerloos in het water drijft, daalt er een serene rust over haar neer. Geblaat trekt haar aandacht. Ze richt haar ogen op de heuvelrug waar honderden schapen afdalen naar het dorstlessende water. Als ze de herder in het vizier krijgt, brengt ze haar samengebonden handen omhoog en zwaait.

*

Tevreden kijkt ze over de balkonrand naar het Meer van Ohrid. Hier heeft ze niet de liefde maar wel een passie gevonden. Haar ogen gaan terug naar Milo’s opengeslagen schrift en ze legt haar handen op het toetsenbord van de laptop. Glimlachend werkt ze verder aan haar bestseller in wording.